

Goed, naar omstandigheden

Cindy Hoetmer bij Meulenhoff:

*Min of meer opmerkelijke gebeurtenissen
uit het leven van een treuzelaar
Goed, naar omstandigheden*

Cindy Hoetmer

Goed,
naar omstandigheden

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9479-5

ISBN 978-94-023-1770-1 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Pemy Masouridi

Auteursfoto: Alex de Groot

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2022 Cindy Hoetmer en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is een combinatie van nog niet eerder gepubliceerde autobiografische 'fictie' en (delen van) stukken (columns vooral) die zijn verschenen in Volkskrant Magazine, Saar Magazine, Uitkrant Amsterdam, JAN, Trouw en op social media. Elke overeenkomst met bestaande personen (met of zonder gebruik van hun echte naam) is louter toevallig.

Alvast, sorry.

Ylva zat op een kleed midden op een grasperk in het kleine stadspark. Het was herfst, maar ook mooi weer. Door de laagstaande zon zag het tafereeltje eruit alsof het was geschilderd door een zondagsschilder. Ze schonk meteen twee glazen vol met witte wijn.

‘Grüner Veltliner,’ zei ik goedkeurend, want ik dronk tegenwoordig wijn. Dat voelde alsof ik op mijn zoveelenvijftigste eindelijk volwassen was geworden. Mijn nieuwe interesse in wijn was ontstaan toen ik voor mijn werk als vormgever folders over wijn moest opmaken voor een landelijke slijterijketen. Zelf had ik in de supermarkt een voorgekoelde rosé gekocht, de enige niet-mousserende wijn die nog over was in het geplunderde koelkastje.

We hadden afgelopen zomer een paar keer in dit parkje gezeten, de eerste keer had Ylva een paar gekookte krabben meegenomen, die ze in een theedoek wikkelde en met een hamer openbrak, waarna ze me steeds stukjes krabvlees aangaf, maar op deze wellicht laatste mooie dag was de nieuwigheid van het picknicken er wel af en had ik een stuk kaasuienbrood mee, dat een beetje smaakte naar de jaren tachtig maar vooral

naar droog zouteloos brood. Ylva had wat toastjes en een bakje dorre supermarktsushi. Met het voorbijgaan van de zomer waren ook onze pretenties vervlogen. Het ging alleen nog maar om de drank.

Mijn vinger bloedde, hij was tussen het scharnier van mijn leesbril gekomen, een meer bejaarde verwonding was niet denkbaar. Ook was ik in een toastje met smeerkaas gaan zitten, dat plakte aan mijn broek.

Ylva zorgde sinds kort voor een kat.

‘Als Muffin een beetje is aangekomen, stoom ik wat broccoli en dat prak ik dan door haar voer,’ zei ze. Daarna keek ze me aan op een manier waardoor ik uiteindelijk concludeerde dat ze niet gewoon vertelde over een eigenaardige eigenschap die ze had, maar dat ik dit moest interpreteren als een soort advies.

‘Wat?’ zei ik. ‘Joetje is niet dik. Ze is precies goed voor een kat van middelbare leeftijd. En bovendien zijn we *body positive*.’

‘O. Ja, natuurlijk.’ Ze lachte verontschuldigend.

Toch stak het me een beetje dat ze mijn kat dik vond, aangezien het onmogelijk is je niet enigszins met je huisdieren te identificeren. Ik schonk de glazen nog eens vol.

*

Iedereen was er al toen ik binnenkwam, ze stonden in een kringetje. Thomas had ik al maanden niet gezien en die regisseur was helemaal lang niet geweest. Deze laatste had, zo hoorde ik van Walter, de Pels expres gemeden omdat hij ergens mee gestopt was, ik herinner me niet met wat, maar alcohol ligt voor de hand.

‘Weet je nog wie ik ben?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Je bent Walters vriend, de regisseur.’

Daarna zweeg ik.

Na een tijdje verontschuldigde ik me voor mijn zwijgen. ‘Dit is mijn eerste bier,’ legde ik uit. ‘Als ik er een paar meer opheb, kan ik wat beter gespreksonderwerpen bedenken.’

Maar hij zei ook niets en ik herinnerde me niet dat ik ooit werkelijk met hem had gesproken, alleen dat hij altijd rondjes gaf.

Hij droeg hetzelfde parfum als voorheen, alleen minder, normaal vulde zijn parfumwolk de hele kroeg. Waarschijnlijk was het flesje bijna leeg. Het spul ruikt ontzettend lekker, en het is uniseks. Ik zou het graag willen hebben, maar een flesje kost ongeveer honderdvijftig euro. En daar kan ik – bij wijze van spreken – een maand van eten. Dus daar ben ik te arm voor, of te gierig.

Walter vertelde dat hij eens een afspraak had met een vrouw die datzelfde parfum droeg. Dat zij geurde zoals zijn vriend verwarde Walter op een negatieve manier. Van een relatie is het daardoor nooit gekomen. Dit vond Sabry een *Seinfeld*-situatie, maar Sabry vindt heel veel situaties *Seinfeld*-situaties.

‘Is het oké om je eigen post te liken op Facebook?’ noemde hij als voorbeeld van wat een hedendaags *Seinfeld*-dilemma zou kunnen zijn.

Alleen psychopaten liken hun eigen Facebookposts, dacht ik, maar ik hield deze gedachte voor mezelf.

‘Ik ben heel erg verkouden, want ik ruik Marks parfum niet,’ zei Joke.

‘Hij heeft minder op,’ stelde ik haar gerust.

Er was een grote groep rustige Italianen (contradictio in terminis) weggegaan, dus we konden aan hun tafeltjes gaan zitten.

Thomas vertelde een hartverscheurend verhaal waarin een puppy werd doodgereden door een postbezorger. Er kwamen kinderen in voor en een echtgenote in een met puppybloed besmeurde witte blouse. Ik moest met mijn ogen knipperen om de tranen terug te dringen (het was inmiddels een paar bier later). Walter zat vreemd genoeg te lachen. Ik schopte tegen zijn stoelpoot.

‘Sorry,’ zei hij lachend. ‘Ik vind het ook heel zielig.’

‘Gast,’ zei ik. ‘Jij hebt een probleem met het uiten van je emoties.’

‘Ik weet het,’ lachte hij.

Aan de bar zaten meisjes. Mannen van mijn leeftijd houden van meisjes, mannen van alle leeftijden houden van meisjes. Langzaam werd het rustiger aan onze tafel, en drukker bij de meisjes.

Iemand wilde al naar de Doffer, maar het was nog te vroeg.

Inmiddels was er een knaap aangeschoven die verder niemand kende behalve mij en Gaap. Hij was naar een hiphopconcert geweest.

‘Van nu of van vroeger?’ vroeg ik.

‘Van nu,’ antwoordde de knaap, die nog niet oud genoeg was voor nostalgie. Zelf werd ik ook pas nostalgisch rond mijn vijftigste.

Hij maakte een foto van me met zijn telefoon.

Ik vroeg waarom hij dat deed.

‘Om te laten zien hoe het hier is.’

Eerder had Sabry ook al een foto van mij gemaakt om aan iemand te laten zien hoe het was in het café.

Net als mensen in Parijs foto's maken van de Eiffeltoren, en in Brussel van Manneken Pis, maakten ze hier foto's van mij, het monument van de Pels. Dat was eervol, maar ook verontrustend.

*

In het zelfbedieningsrestaurant van Ikea zag ik Leo zitten.

‘Hahaha, betrappt!’ riep hij.

Ik voelde me niet betrappt. Idealiter zou ik mijn huis vol zetten met antiek en op maat gemaakte houten meubels, maar daar heb ik geen geld voor, dus dan wordt het Ikea. Dat vind ik niet beschamend.

‘Eh, jij bent er ook,’ zei ik.

‘Ik werk hier in de buurt en wilde patat.’ Hij wees op zijn lege bord. ‘Vies!’

‘Ik kom een bed kopen.’

‘Zeker een twijfelaar,’ zei Leo.

Dat vond ik een kutopmerking, hoewel ik niet precies wist wat hij bedoelde. Waarschijnlijk bedoelde Leo niets, want hij is een super vage gast. Snel liep ik door naar de koffiehoeck waar ik een gratis bakje slappe koffie inschonk.

*

In oktober ga ik altijd naar Spanje, om te hangen met mijn ouders in de urbanisatie waar ze overwinteren. En als ik daar ben wil ik graag eten in het Chinese wokbuf-

fet, want tapas gaan na een tijdje ook vervelen. Bovendien ben ik dol op onbeperkt eten.

Nadat ik drie keer voorgerechten had opgeschept, één keer had gewokt en een bord vol pudding en fruit had opgelepeld, was ik uitgegeten.

Het restaurant was groot en aan het plafond hingen jarenzeventiglichtobjecten die bestonden uit een soort kristallen pingpongballen met daaromheen een ring van indirect paars licht. In de bediening werkten een paar niet al te onvriendelijke, efficiënte Chinese vrouwen. Ze haalden onze lege borden weg, zodat we steeds weer met een schone lei konden beginnen.

De zaak, die pas enkele minuten open was toen wij binnen waren gekomen, was inmiddels volgelopen met Engelse, Duitse en Nederlandse gepensioneerden.

Alleen achterin zag ik iemand zitten, een man met een West-Europees uiterlijk, die niet oud was. Hij zat alleen. Dus niet met bejaarde ouders, zoals ik. Dat was nogal uniek in het naseizoen dus ik keek nog wat langer. Hij zwaaide. Ik zwaaide terug, want ik herkende hem opeens.

‘Wie is dat?’ vroeg mijn moeder.

‘Volgens mij is dat de zoon van de tweede vrouw van de vader van Barry,’ zei ik.

‘Welke Barry?’ vroeg mijn moeder.

‘Die knul waar ik verkering mee had tussen mijn zeventiende en vierentwintigste.’

‘O ja, Barry,’ zei mijn moeder. Ze keek er zorgelijk bij, precies zoals ze in die tijd altijd naar Barry keek.

Mijn ouders waren destijds niet echt gerust op die relatie. Dat kwam omdat Barry last had van uitzinnige

woede. Zelf vond ik dat toen heel gewoon. Telkens als ik met hem ergens heen ging, zoals naar de supermarkt of de bioscoop, kreeg hij ruzie met mensen. Meestal werd er ook gevochten. Ik wachtte dan een stukje verderop op hem, om te voorkomen dat ik betrokken werd bij het geweld, of dat er bloed op me zou spetteren. Mijn moeder, die toen psychotherapeut wilde worden, dacht dat het een kwestie van tijd zou zijn voordat ik zelf ook geslagen zou worden. Dat is overigens nooit gebeurd.

Barry's vader woonde in Noord, zijn nieuwe vrouw was tevens de buurvrouw en haar zoon was een schoffie van een jaar of veertien. En nu zat die jongen daar, volwassen, en alleen aan dat tafeltje in een buffet in Spanje. Ik liep ernaartoe.

'Jij bent toch –' zei ik.

'Ja,' antwoordde hij.

We spraken even over waarom ik hier was (vakantie, met mijn ouders in de urbanisatie, de zon, de zee) en waarom hij hier was (vond het niet meer leuk in Amsterdam).

'Nou, eet smakelijk,' zei hij ten slotte.

Ik vertelde dat ik al had gegeten.

Zelf maakte hij geen aanstalten om te gaan eten, wel nam hij een slok uit een glas whisky. Hij moest wel de minst hongerige persoon zijn die ooit in dit buffet was geweest.

Ik zei gedag tegen de zoon van de tweede vrouw van de vader van Barry. Mijn ouders stonden al te wachten bij de deur. Buiten was het nog warm, de maan verspreidde uitbundig wit licht.

Het was lang geleden dat ik uitging. Naar de kroeg ging ik natuurlijk elke week en ik had ook nog wel eens een feestje, maar dansen in een club deed ik nooit meer. Dat kwam waarschijnlijk door jongeren. Toen ik jong was had ik een bloedhekel aan oude mensen, ik vond ze sfeerverlagend. En omdat ik denk dat jongeren van nu net zo onaardig zijn als ik was, vond ik het akelig om ergens te zijn waar de gemiddelde leeftijd onder de dertig lag. Dus liet ik dansen maar zitten, ik was er toch al nooit goed in. Drinken en ouwehoeren, daar was het mij vooral om te doen. Toch waren er ook mensen van mijn leeftijd die af en toe een dansavond organiseerden, zo zag ik op Facebook. Er was er een in december in Paradiso en ik overwoog om erheen te gaan, maar het idee dat ik wat vrienden mee zou moeten krijgen hield me tegen. Ik vind het moeilijk om mensen te enthousiasmeren, vooral omdat ik me dan later verantwoordelijk voel voor eventueel tegenvallende resultaten. Maar toevallig nam iemand anders het initiatief, het was Sanne. Ze stuurde een appje waarin ze vertelde dat ze binnenkort haar vijftigste verjaardag zou vieren en dat ze het leuk zou vinden om met z'n allen naar die dansavond in Paradiso te gaan. Ik antwoordde verheugd dat ik er veel zin in had. Iedereen kocht voor zichzelf een kaartje in de voorverkoop en we zouden elkaar eerst treffen bij haar thuis, waar we ouderwets zouden indrinken. Sanne woonde met haar vriend Jaap in een prachtig appartement aan de Nassaukade. Met zo'n keuken die je alleen in tijdschriften ziet. Het waren carrièremensen, allebei. Juristen. En kinderloos, vroeger zouden we ze yuppies hebben genoemd maar

nu bestond er geen speciale aanduiding meer voor, want hard werken was tegenwoordig de norm.

Tijdens het indrinken waren er ook een paar mensen die niet naar Paradiso zouden gaan, die hadden daar geen energie meer voor. Dat vond ik maar watjes. Om een uur of twaalf was de grote uittocht. Uitgaan begon pas laat, dat wist ik nog wel van vroeger.

Ik liep naar buiten met Mila, maar we konden niet meteen weg want ze wilde nog roken, dat was natuurlijk verboden in het perfecte appartement van Jaap en Sanne en ze hadden geen balkon. Mila had ook nog twee flesjes bier meegenomen. We gingen zitten op een randje in een etalage, en ze rookte haar sigaret en nog een, want onze flesjes waren nog niet leeg.

Daarna liepen we eerst naar haar fiets en daarna naar die van mij, die traditioneel heel ver weg stond. De rest van de groep was al vooruit. We parkeerden bij Paradiso, waar een lange rij stond.

‘Gelukkig hebben we al een kaartje,’ zei Mila.

Ik vertelde haar dat we sowieso in die rij moesten. De rij verbaasde mij niet, want ik ging nog wel eens naar bands en die waren bijna altijd uitverkocht.

‘Zullen we voordringen?’ vroeg Mila, maar dat wilde ik niet.

We sloten achter aan.

‘Godallemachtig, dit duurt echt lang,’ verzuchtte Mila, nadat we ongeveer vier minuten in de rij stonden.

‘Er staan al jaren rijen voor Paradiso, soms nog veel langer,’ zei ik.

We deden steeds een paar stappen vooruit, en al vrij snel stonden we bijna bij de trap.

Iemand had banaan aan de gevel geplakt. In Miami

was namelijk eerder die week een kunstwerk van ene Maurizio Cattelan verkocht, ook een banaan die met een stukje ducttape was vastgeplakt, voor honderdvijftigduizend dollar. Er werd in de rij veel gelachen om deze verwijzing en millennials maakten selfies met het nepkunstwerk. Mila vond de grap minder geslaagd, ze trok de banaan van de muur en ging erop staan. De vrucht barstte open, en de inhoud ontsnapte met een vettig geluid. Ze schraapte met haar voet over de stoep om het vruchtvlees van haar zool te schrapen.

‘Mensen vonden dat leuk,’ stamelde ik.

‘Ik niet,’ zei ze.

Ik hoopte dat de portiers niet hadden gezien dat Mila de decoratie had gesloopt, want we waren bijna aan de beurt om naar binnen te gaan. Ik liet mijn kaartje zien, er werd in mijn damestas gekeken en ik stapte de gang in, waar het opvallend rustig was.

Boven waren kluisjes voor jassen en tassen, en beneden de traditionele bemande garderobe. Ik wilde vragen wat Mila met haar jas ging doen, maar ik merkte dat ze niet achter me aan was gekomen. Toen ik me omdraaide zag ik haar nog net ruziemaken met de portier en weglopen.

Dat moest ik even verwerken. Toen zag ik een van Sannes vriendinnen, die eerder ook op de Nassaukade was geweest.

‘Waar is de rest?’ vroeg ik.

‘Buiten,’ zei ze.

Dat verbaasde me, want Mila en ik waren als laatste weggegaan.

‘Sanne is door de portier betrapt met xtc,’ vertelde de vriendin. ‘Ze had tien pillen bij zich.’

‘Huh, wat?’ zei ik, want dat zeg ik altijd als ik iets raars hoor. ‘Maar waarom had ze tien pillen bij zich?’

‘Verrassing voor ons,’ zei de vriendin.

‘Eh, wat leuk,’ zei ik.

Zelf ben ik helemaal geen liefhebber van xtc, dat werkt bij mij namelijk volkomen averechts. In plaats van leuker en spontaner werd ik er bang van en zwijgzaam. Niettemin had ik het waarschijnlijk aangenomen als Sanne het me in mijn hand geduwd had, want ik ben – vooral na een paar drankjes – overal voor te porren. Ik was dus ergens wel blij dat de drugs waren onderschept.

‘Waar had ze ze verstopt?’

Ik zou zoiets niet durven, maar als ik het wel durfde stopte ik het spul in mijn schoen, of in mijn bh.

‘Gewoon, in haar portemonnee.’

‘Maar,’ zei ik, ‘daar kijken ze toch het eerst?’

‘Ja.’

‘En waar is Sanne dan nu?’

‘In het kantoor hier. Jaap is aan het proberen of de portiers de politie hierbuiten kunnen houden, want wie tien pillen bij zich heeft wordt in principe gezien als een dealer.’

Gearresteerd worden is vast niet gunstig voor juristen.

‘Maar het is een vrouw van vijftig,’ zei ik, ‘en ze viert haar verjaardag.’

De vriendin van Sanne haalde haar schouders op.

‘Wij gaan in ieder geval naar het café,’ zei ze.

Ik bleef, want ik had tenslotte een kaartje gekocht. Voor geld. En nu ik er was wilde ik ook wel even rondkijken, ook al was ik moederziel alleen.

Boven werd roulette gespeeld. Iemand in een glit-terjurk gaf me een paar nepbankbiljetten.

‘Doe je mee?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik houd niet van spelletjes.’

Ik bleef niettemin hangen bij de roulettetafel, want kijken naar een spelletje was toch nog leuker dan kijken naar het plafond of mijn schoenen. Toen kwam ik een kennis tegen die ik sinds de jaren tachtig niet meer had gezien.

‘Met wie ben je?’ vroeg ze.

‘Helemaal alleen.’

We bleven even praten, maar toen moest ik haar weer laten gaan want zij was niet alleen.

Beneden klonk fijne muziek. Er was een kleine opstopping bij de ingang van de benedenzaal. Daar zag ik Sara. Ze stond te lachen met jonge mannen. Een paar meter verderop stonden wat van haar vriendinnen. Sara en haar mensen waren in een veel feestelijker stemming dan ik, dus ik taaide af zonder ook maar een keer te hebben gedanst.

Waarschijnlijk zou ik op een dag smakelijk kunnen lachen om deze avond, en over Sanne die dacht dat ze op haar vijftigste verjaardag blijmoedig Paradiso kon binnenwandelen met tien pillen in haar portemonnee, om haar negen vrienden van in de vijftig te trakteren.

Maar op dat moment vond ik het allemaal maar te-leurstellend.

*

‘Mevrouw, u heeft geen licht,’ zei de motoragent die me had gesommeerd te stoppen.

‘O, doet hij het niet?’ vroeg ik terwijl ik me om-draaide naar mijn achterlicht. Maar het dingetje bleek na inspectie vrolijk te knipperen, net als mijn voorlicht. Ik had net nieuwe lichtjes gekocht en voelde me een bijzonder verantwoordelijke burger.

‘Dat is bijna niet te zien. En knipperen is sowieso verboden.’

Ik klikte op de lampjes om het knipperen te stoppen. Nu gaven ze continu licht.

‘U moet fietslampen kopen, want dit kunnen auto-mobilisten niet zien.’

‘Dit zijn fietslampjes.’

‘Ja, u kunt ook wel een kaars op uw fiets zetten, maar dat is ook geen fietslamp.’

‘Maar ik heb dit niet verzonnen. Het zat in een ver-pakking waar “fietslampjes” op stond.’

‘U moet echt naar de fietsenmaker. Een boete van mij is duurder,’ zei hij met barse stem.

Ik vroeg me af of hij misschien stiekem werd betaald door de vereniging van fietsenmakers.

‘Eh, oké,’ zei ik. Ik werd gepasseerd door iemand met nog kleinere lampjes, en daarna door twee mensen zonder enige vorm van licht, maar de motoragent was alleen geïnteresseerd in het formaat van mijn lampjes.

*

Het was de eerste vrijdag van 2020 en ik zat aan een klein tafeltje met mijn kroegvrienden, gezellig inge-klemd tussen Walter en Sabry, toen er iemand bin-nenkwam met wie ik een jaar of tien geleden een paar maanden halfslachtig verkering had. Ik vond hem wel

leuk, maar voor hem was het een soort intermezzo. We pasten ook totaal niet bij elkaar.

Nadat hij het had uitgemaakt (overigens wel heel beleefd, hij had er croissants bij meegebracht) had ik besloten dat ik hem irritant vond en dat hield ik alweer meer dan een decennium vol.

Hij droeg die avond een irritante lichtblauwe trui.

Daar heb je die eikel ook weer, dacht ik chagrijnig. Want in deze stad kom je altijd iedereen maar tegen, ook als je daar geen zin in hebt.

Hij ging aan het tafeltje naast ons zitten en lachte vriendelijk naar me. En met vriendelijk bedoel ik schijnheilig. Een tijdje later bracht het barmeisje, dat er nog niet zo lang werkte, een blad met bier naar het tafeltje. Ze maakte een verkeerde beweging, waardoor de glazen omvielen en het bier, minstens één liter, over de man in de lichtblauwe trui klotste. Hij was van top tot teen doorweekt, alsof hij zojuist geheel gekleed een nieuwjaarsduik in de Keizersgracht had genomen. Het meisje kwam terug met een klein doekje en begon de trui een beetje te deppen, maar zelfs een grote dikke badhanddoek had deze kledder niet kunnen absorberen.

Niemand lachte, ook ik niet. Ik keek er wel naar, maar moest niet lachen. Allebei mijn mondhoeken bleven gewoon in hun gebruikelijke, naar beneden wijzende positie hangen. Ik heb heus wel eens last van leedvermaak, maar op dat moment voelde ik het niet.

Als de Bijbel nog geschreven moest worden, kwam ik erin als Cindy de Barmhartige.

‘Jou moet ik net hebben,’ zei ik tegen de jongen die toevallig na mij de lift in stapte, op het kantoor waar ik aan een klus zou werken. Ik was nog helemaal vrolijk van de minivakantie waar ik de vorige avond van terug was gekomen. Het was in Málaga, met een hele groep.

‘Eh, waarom?’ vroeg hij.

‘Dan kun je me bijpraten over het blad. Ik kon gisteren niet bij de interne presentatie zijn, maar nu ben ik er wel.’

Hij keek me onzeker aan. We waren inmiddels op de vierde verdieping. Daar pakten we allebei koffie. Ik liep naar de artdirector.

‘Jij ook hier?’ zei hij verbaasd.

‘Ja, ik kom voor dat blad.’

‘Wie heeft gezegd dat je moest komen?’

Ik noemde de naam van het projectmeisje. Daarna kreeg ik het erg warm. Mijn gezicht begon te zweten. Toch trok ik mijn jas niet uit.

‘We hebben het eigenlijk wel onder controle,’ zei de artdirector. ‘Volgende week ben je pas nodig.’

‘Maar ik ben gisteren speciaal voor deze klus twee dagen eerder teruggevlogen uit Málaga. Daar was ik voor de verjaardag van een vriendin,’ zei ik zacht.

Het was heel zonnig in Málaga, en de extra ticket die ik had moeten kopen om hier op tijd te zijn had honderdvijftig euro gekost. Het was geen directe vlucht, hij duurde uren. Dat laatste zei ik niet, maar het moest aan mijn gezicht te zien zijn.

‘Je kunt wel vast wat correcties doen, dan leer je het document een beetje kennen.’

Hij keek op zijn horloge.

‘Dan moet ik het je nu meteen even laten zien, want vanaf tien uur werken we in stilte.’

‘In wat?’ vroeg ik.

‘Er mag twee uur niet worden gepraat op deze verdieping. Mensen hadden last van elkaar, dus nu zijn er twee keer per week twee uur waarop niet mag worden gepraat. Het is een experiment.’

Er wordt inderdaad veel gepraat daar op dat kantoor. Over werk vooral, maar ook over weekenden, vakanties en heel veel over eten. Zelf gaf ik de schuld aan het feit dat kantoren tegenwoordig geen muren meer hebben. Iedereen zit met zijn allen in een heel grote ruimte. Geen muren, geen deuren, geen rust. Altijd al een belachelijk idee gevonden, die kantoortuinen.

Vanaf tien uur werd er niet meer gesproken. Niemand belde, niemand overlegde en niemand vroeg of iemand nog iets lekkers te eten had. Er was wel geluid, het geratel van toetsenborden, het geschuif van bureaustoelen en een enkele kuch. Het was wonderlijk.

Ik dacht aan Málaga, die mooie warme stad. Waarschijnlijk zaten ze nu op het strand iets lekkers te eten of een boek te lezen. Ze keken naar de zee, tenminste, dat was wat ik zou doen als ik daar nog was.

Ik haatte mijn leven als freelancer op dat moment. In volledige stilte, dat wel.

*

Mijn boek, *Min of meer opmerkelijke gebeurtenissen uit het leven van een treuzelaar*, was bijna klaar, en ik wist niet of mijn leven daarna zou veranderen. Het was jaren gele-

den dat ik schrijver was. Tegenwoordig was er in kranten weinig aandacht voor boeken en kregen onbekende schrijvers weinig aandacht. Voor gevestigde namen zoals Herman Koch of Griet Op de Beeck was ruimte en over schrijvers die een opvallend debuut schreven zoals Marieke Lucas Rijneveld werd ook geschreven, maar mijn boek was, zoals de titel al voorspelde, weinig opmerkelijk. Het was technisch gesproken geen debuut, maar er had wel meer dan tien jaar tussen mijn tweede en derde boek gezeten, dus ik voelde me weer een debutant. Van die tien jaar had ik minstens acht jaar geen letter geschreven, geen columns, geen damesbladartikelen, geen interviews... Alleen boodschappenlijstjes.

Volkskrant Magazine, dat kennelijk van de publiciteitsmedewerkster mijn te verschijnen boek ter inzage had ontvangen, nam contact met me op via de uitgeverij. Of ik een stuk wilde schrijven.

Daar zei ik geen nee tegen, hoewel ik zoiets al lang niet had gedaan.

‘Waar gaat het stuk over?’ was de vraag in de e-mail die volgde op mijn instemming.

Daar moest ik natuurlijk nog even over nadenken, want meestal krijg je bij het verzoek een stuk te schrijven ook meteen een onderwerp door.

De volgende dag had ik een onderwerp verzonnen, of nou ja, ik had geen onderwerp verzonnen, want mijn voorstel was om een stuk te schrijven over niets. Mijn boek ging namelijk ook over niets, en ik had me laten inspireren door *Seinfeld*, een televisieserie over niets.

‘Een stuk over hoe het is om begin vijftig te zijn en niets te hebben. Geen vaste baan, geen kinderen, geen woonhuis, geen verkering, geen auto, niets. Kortom, een

stuk over mijzelf,' mailde ik. Het leek me niet per se een goed onderwerp, maar ik had verder ook geen ideeën.

De redacteur van *Volkskrant Magazine* mailde terug dat ze het een prima idee vond.

Ik kreeg drie weken om het stuk te schrijven, maar aan een uitsteller kun je evengoed vragen of ze het morgen inlevert, want extra tijd wordt alleen maar verkwanseld.

Na twee weken werd me gevraagd of ik kon opsturen wat ik had, want er moest een illustratie worden gemaakt.

'Nou,' antwoordde ik. 'Ik heb nog helemaal niets.' Dat was niet helemaal waar, want ik had een papiertje waarop ik inspirerende steekwoorden had geschreven zoals 'verkeerde keuzes' en 'warme sokken'. Ik stuurde ze dit lijstje, en dat bleek genoeg informatie voor de illustrator.

Een paar dagen later, ik had nog altijd geen letter op papier, werd ik gebeld door een fotograaf.

'Kun je woensdag op de foto?' vroeg ze.

'Wat?' zei ik. 'Volgens mij hoeft ik niet op de foto, want er komt een illustratie. Ik heb al steekwoorden doorgegeven.'

'Een illustratie én een foto,' zei ze.

'O, oké,' zei ik. En ook kon ik woensdag.

'Leuk, weer eens een cover schieten,' zei de fotograaf.

'Zeij je nou cover?' vroeg ik.

'Ja,' zei ze. 'Het lange verhaal krijgt bijna altijd de cover.'

Hiervan kreeg ik het zeer benauwd. Lang geleden had ik ook eens op een cover van een tijdschrift gestaan,